

GOLA

«En aquell instant un dels infantons aixecà en l'aire el soldat de plom, i, sense cap ni centener, el tirà al foc. Sens dubte el follet de la capsa de rapè n'era culpable d'aquest tropell. El soldat romania allí, abrandat per la flama i dins la calor més paorosa; però no sabia pas si allò era l'escalfor del foc de bo de bo, o l'escalfor dels seus propis sentiments. Havia perdut tots els seus colors brillants: qui pot dir si això s'hauria esdevingut pel seu perillós viatge o pel seu dol? Mirà la donzelleta, i ella el mirà, i ell conegué que s'anava fonent; però encara féu per manera de mantenir-se test, recolzant bravament el fusell a l'espatlla.»

El soldadet de plom

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

EM DESVETLLA UN RAIG DE SOL que es filtra entre els taulons de la persiana. Em fa la papallona sobre els ulls, sembla que em vol fer pessigolles sobre el nas. Em giro sobre el llit de matrimoni a on dormim tots tres des que la mama se'n va anar. Allargo el braç i toco a les palpentès el tros de matalàs que em queda a la banda dreta, però no hi trobo res. Obro els ulls, aixeco el cap, miro tots els racons de

l'habitació. No hi és. El papa no hi és i el seu tros de matalàs és fred. No ha vingut a dormir.

Em giro cap a la meva esquerra. Aparto el braç d'en Joan, el meu germanet de sis anys, que té la seva mà sobre el meu coll. Surto amb compte d'entre els llençols, salto del llit. Em cordo el batí, em calço les sabates de llana. Faig la ronda pel pis amb l'esperança de trobar el papa en alguna de les habitacions. Potser va arribar tard i no es va voler ficar al llit per no despertar-nos, potser es va quedar a dormir al sofà del menjador.

Però al menjador no hi és. I tampoc no és a la cuina preparant l'esmorzar. Ni a la góndola de la terrassa veient com surt el sol. Ni a les lliteres a on dormíem jo i el meu germanet quan la mama encara era aquí. Ni al bany, ni a la tassa del vàter, ni a la banyera. No és enlloc.

Agafó un tamboret. L'acosto a l'armariet del bany, m'hi enfilo per obrir-ne la porta. Agafó la botella de perfum de la mama, me l'apropo al nas per sentir la seva olor. Tanco els ulls i m'imagino que encara és aquí. M'abraço a la botelleta de cristall. M'imagino que és ella qui m'abraça a mi, qui em canta a cau d'orella una cançó de bressol perquè m'adormi, com quan em despertava en plena nit per culpa d'un malson i ella venia a la meva habitació, i s'asseia a la llitera, al meu costat, i em murmurava que no existeixen els monstres, que jo era un soldat valent i que no em podia deixar vèncer pels fantasmes.

—Avant, soldat sempre gosat! Por de morir no et fa fugir! —aquell era el crit de guerra del pro-

tagonista del meu compte preferit i ella el repetia, somrient.

I es quedava amb mi, tota la nit si feia falta. Si en Joan es despertava, el sentíem baixar de la llitera de dalt i al cap de poc el vèiem treure el cap per estirar-se al meu costat, al matalàs de baix, i llavors la mama no se n'anava fins que tots dos ens adormíem. obro els ulls, aparto la botella de perfum del pit, faig un petó al tap de vidre.

—Bon dia, mama. Sí, ara vaig a buscar el papa.

Torno el perfum a l'armariet. Baixo del tamboret i el torno a col·locar al seu lloc. Surto del bany. Abans de marxar, la mama em va dir que cuidés el papa, que vigilés que no es perdés. Vam anar-la a veure a l'hospital. Estava en una habitació blanca, plena de tubs pertot arreu, gairebé no podia ni respirar. Li havien rapat el cap i no li quedava ni un dels seus rínxols de color de coure. Tenia la pell blanca, transparent, se li veia una teranyina de venes blaves sota la pell de la cara i dels braços. Respirava fent soroll, com si fos un motor, com si portés una màscara de Darth Vader, però sense la màscara. Va somriure en veure'ns, a mi i al meu germà. Ens va demanar que ens hi acostéssim, sense paraules, tan sols mirant-nos amb els seus ulls marrons entelats de blanc. En Joan va córrer cap a ella. Es va enfilem a la llitera, es va llençar sobre el seu pit i va començar a bramar abraçat al seu coll. Les màquines que envoltaven la mama van començar a xisclar.

—No vull que te'n vagis, mama! Mama, no te'n vagis! No te'n vagis!

El papa va agafar en Joan i el va treure de l'habitació, els metges es van afanyar a manipular les maquinotes perquè callessin. Quan tot va tornar a la normalitat, els metges van sortir de l'habitació i ens vam quedar sols, ella i jo. Em vaig acostar fins a la llitera i li vaig agafar una mà. Estava freda, com una estàtua de glaç. Va girar el cap per mirar-me. Va aixecar l'altre braç del matalàs, em va acariciar la galta.

—No te'n... —vaig suplicar-li amb una veu ronca que no vaig saber reconèixer com a pròpia—. Si us plau... Si us... Si us plau, mama, no... No te'n vagis.

Els ulls de la mama es van omplir de llàgrimes, es va mossegar el llavi, va fer que no amb el cap.

—No puc... Res... Res em faria més feliç, que quedar-me —em va respondre amb un fil de veu, estrenyent-me la mà que tenia entre les seves—. Hauràs de ser... Un soldat valent. El papa... El papa, potser... Potser... M'has de prometre que, si el papa es perd, l'aniràs a buscar.

—Es perdrà? On?

—No deixis... No deixis que es perdi. Vés-lo a buscar, soldadet meu... Vés-lo a buscar.

La mama ja no va tornar a dir res més. Res més. La mà amb què m'acariciava la cara va caure sobre el matalàs, les màquines que l'envoltaven van començar a xisclar de nou, els ulls se li van omplir de boira.

—Mama! Mama, torna! Mama, torna, desperta!

Un exèrcit de metges va entrar a l'habitació, em van arrencar a la força del llit a on jo m'aferrava xis-

clant. Vaig sentir un pessic al braç i tot es va tornar negre. Quan em vaig despertar, la mama ja no hi era. Estàvem a l'habitació de l'hospital de la mama, però el seu llit era buit. El meu germanet plorava al meu costat. El papa hi era, de cos, però tampoc no hi era. Estava dret davant de la finestra, amb la vista clavada en el sol que es ponia per l'horitzó i en els carrers que s'omplien de nit, sense cap far.

—Papa, a on és la mama? Papa?

El papa no em va respondre, va continuar amb la mirada fixa en la finestra. Llavors vaig entendre el que m'havia volgut dir la mama. El papa s'havia perdut, en un bosc fosc i profund, i no havia pensat a llençar pedretes per trobar el camí de tornada.

Torno a entrar a l'habitació dels papas a on ara dormim tots tres. Si no el vaig a buscar, el papa no sabrà com tornar a casa. Agafo en Joan, el trec de sota els llençols. Li poso les sabatilles de llana als peus, li cordo el batí, me'l carrego a coll. Es queixa en somnis, però continua dormint amb el cap repenjat sobre la meva espatlla. És massa llarg. Els seus peus gairebé toquen el terra i sembla que l'arrossegui. Només ens portem dos anys, aviat no el podré aixecar. Camino fins al rebedor. Agafo les claus de casa i les guardo a la butxaca del batí. Surto al replà, tanco la porta. Baixem amb l'ascensor.

El carrer encara està ple d'ombres quan travessem el portal, el sol encara no està prou despert com per omplir la ciutat de llum. Inicio la ruta que em conec de memòria, de cada dia, de gairebé cada dia.